

dol v „Spodnji svet“? Hribolazci potrebujejo nekaj ur do vrha. Ljubi „Štajerc“ midva pa odnima balonček od „Pevca“ po zračni črti naravnost proti „Karlovcu“ in ako naju kaki pravaški veter ne bo zaviral, kmalu bova tam. Tudi na tej višavi so nastavljalni znani fotografi svoje čarobne inštrumente — ali tudi Lipe ne vem. Dobro bi bilo ko bi fotografiral enkrat vse pravaške „hribolazce“ iz Sel, Šmarjetje, Glinj, Slov. Plajberga in drugih sosednih far, ktere mlečozobi pravaški študenti v „črno goro“ vabijo in jih z ničvrednimi časopisi „futrajo“. Ker ni zapaziti Lipeja, pa nastavima najine „perspetline“ ne oklico. Vidiš ljubi „Štajerc“ tam pod Košuto ležijo visoke Sele. Blizo Mažeja je postavljen štand nekega „zrebljega“, ki črno-pravaške „zreble“ kuje in jih pri vsaki priložnosti svojim prijatejem v glavo zabija. Šmarjeta je tudi malo na grščem postavljen. Zraven nje stoji črn vrh. Ljubi „Štajerc“ to ti pa vendar ne morem povedati, jeli Šmarjeta ob času državnih volitev čremu vrhu ali pa župniku na ljubo — včemli le črno volila. Tudi to mi ni znano, kdaj bo Jozijev Ratislav z ljubljanskim mešetarjem zopet v Šmarjeto priromal, da bosta z Metodovim grošom — pravaški otroški vrtec k farovžu prizidala. Ljubi „Štajerc“, danes poglejmo še v Glinje. Ta vas bode kmalo beli „Iblani“ podobna, saj že polagajo po ulici kamenita tla — le tako naprej — občina pa se joka, ker so naredili pravki velik nepotreben dolg. — Šolo so pa tudi tako popravili, da ima zdaj napis „ljudska šola“. Ljubi „Štajerc“ ali bi ne bilo bolje, da bi Gliničani le „Volksschule“ postavili? Ne, ni tako! Ako bi Gliničani „ljudske šole“ ne imeli, potem bi se tudi „visoka pravaška šola“ na Trati kmalu podrla. — Starejši spijo in spijo v pravaštvu in mislijo, da so srečni, ker imajo samo „Ljudske šole“ in ne tudi „Volksschule“. Njih odrasli otroci jih bodo pa vendar zbudili, ker bodo občutili, da je bila sedanja pravaška gona slovenskemu narodu le velikanska sleparja. Prihodnjič dalje.

Sv. Marjeta v Rožni dolini. Pomolzli so na dan Sv. Stefana naše modernjake doktor Müller in njegovi prijatelji in lepo svoto denarja iz naše občine odnesli. Kčeft mora tej gospodi že zelo slabo iti, da so prisiljeni bili na naše strme gore priti ovce striči. Temu se ja ni začuditi, saj so ljudi v Glinjah in na Trati od svojih ljubih „bratev“ že takoj izprešani, da z nobeno prešo ne dobijo več vinara od kmeta. Seveda za lep denar gospodi tudi na gore plezajo, in dobri pastirji že vejo kje so še morebiti kake neostržene ovce. Zakaj so prišli ti gospodi po naših strmih klancih? Rekli so svojim pobožnim poslušalcem, da je pri nas ustavitev Ciril- in Metodovega društva „silno“ potrebno in pravili so nam tudi v kaki čudni bedi so njih „bratci“ na Kranjskem. Kaj hoče to društvo doseči? Pravijo nam „slovenske šole“! Dobro! Mi pa pravimo na to: ali so slovenske šole v resnici potrebne, naj jih nam potem dežela ali pa država da, saj moramo mi kmeti dovolj dače in umlog za šole plačevati, če pa te šole niso potrebne, nam pa tudi ni treba denar iz žepa pobirati in za dohtarje ali pa druge mlade hecarje skrbeti. Mi vprašamo naše modre glave, ki slovensko šolo hočejo: Koliko naših ljudi je šlo svoj kruh na Kranjsko iskat in je potrebovalo ta novi slovenski jezik, katerega vi hočete našim otrokom naučiti? Povejte nam to, in potem bomo mi vam tiste našteli, kateri so z vašo zaničevanju nemščino svoj kruh prislužili. Če moje otroke dam nemško se naučiti, še ni treba zavoljo tegu moj materni jezik in mojo mati zaničevati ali se nje smrovati, pa jaz mislim da smo mi starši dolžni naše otroke tisti jezik dat se naučiti, s katerim bodejo bolj lahko skoz življenje prišli in da njim ne bode treba tako trpeti, kakor moramo mi. Seveda za kranjske dohtarje v Cekovcu je dobro, če nobeden ni več nemščine, ali kaj hočemo tisti drugi početi, ki moramo naš kruh po svetu iskat? Bojo nam, če enkrat pridemo v revčino tisti ki zdaj tako lepo okoli naših žepov hodijo, morebiti pomagali? Gotovo ne, siromaka nobeden ne pozna! — Tri bistre glave iz naše občine so temu društvu po 20 K darovalo! Prav, če ima nekdo preveč denarja, naj ga odstrani! Mi smo samo radovedni, koliko bojo ti možaki darovali, če bo prišel

„usmiljeni brat“ za bolnike ali pa kdo izmed naših domačih ljudi pobirat za revne šolarje ali za druge domače siromake. Če dajo za tujec po 20 K, bode za domačine gotovo „fufgar“ padel! — Šmarječani! Če pride Čopičov Folti pobirat in plaziti okoli vaše tošnje, povejte njemu, naj gre najprej med tiste dohtarje ki od naših denarjev živijo in katerem se 20 K ne bo poznalo. Mi kmeti smo sami taki reveži da smo sami najbolj kake podpore potrebnii! Če pa hoče kdo v resnici kaj dati, naj položi ta dar našim domačim siromakom na oltar, in ti bodejo njemu več hvale vedli, kot tisti, ki nas samo poznajo, dokler nas potrebujejo!

Jesenice na Gorenjskem. Osemrazrednico slovensko ljudsko šolo zahtevajo Jeseničani, z katero jeseniško univerzo bo pa teško kaj. V sledi tega si je dovolil okrajni šolski svet razpisati ogledno komisijo na dan 28. januarja t. l. Da bi Jeseničani Savčane na lim spravili in jim usta zamašili, so predlagali pristni jeseniški politiki, znani dr. Kogoj, fajmošter Zubukovec, kročaj Čebulj in pa penzionirani poštar iz dežele Lojze Schrey, da se naj nova osemrazrednica zgradi med Jesenicami in Savo, tedaj tik Save na parcelah, katere so last kranjske obrtnice družbe. Ker imamo na Savi dve tretini šolskih otrok, so nam hoteli gospodje iz Jesenice, dobro srce pokazati, s tem da nam hočejmo napraviti novo šolo na meji industrijskega kraja Sava recte Jesenice-Fužine! Pa glej, kako so nas ti gospodje za nos potegnili! — Ko smo prišli na imenovan prostor, kateri ima pač najlepšo lego za šolo v celih Jesenicah, so nam gospodje hrbet pokazali in zahtevali, da se mora nova šola na Žalah zgornji Jesenice zgraditi!! — Pa kaj se, državni inženir jim je prečrtil ta njih program s tem, da je spoznal prostor na Žalah kot popolnom a nesposoben za šolo, v sledi tega so se gospodje modrijani do celega blamirali! Ko je naš občinski svetovalec Anton Pongratz previdel, da se gospodje iz nas samo šalijo, ker je sedaj predpust, je potegnil ojstri meč in zahteval, da naj vlada še letos že nam pred 5 leti dovoljeno in pravomočno postalo 4 razredno šolo na Savi zgradi, katero šolo so nam Jeseničani samo na umetni način do danes zabranili. Velika neumnost in bedarija bi bila, da bi se mi, kot največji davkoplăčevalci, vedno morali pustiti teptati od Jeseničanov in predpisovati, kaj da imamo v raznih potrebsčinah ukremiti!? Časi so minuli, pansionisti, in še lahko tisočkrat napravite šusterja ali žnidarja za jeseniškega regenta, s tem nas še ne boste pod klop spravili, imamo še druge gospode na strani, kateri več vedo, nego Vi! — Kaj bode še v šolskemu vprašanju ukrenil naš svetovalec Anton Pongratz, to je še tajno, a toliko Vam še danes lahko povemo, da iz Vaše moke ne bo nič kruha. Šola bo tam stala, kamor jo budem mi postavili! Capito? Pa še nekaj, gospod fajmošter Zubukovec. Vi nas v Slovencu vedno z nemščinari pitate, to je od Vas tako puhlo in podlo, da je vse graje vredno, to tudi Vaši politiki prav nič pomagalo ne bode, ako ste Vi kranjski Janez, je drugi še tudi lahko kranjski Tone! — Pa v tem oziru se pač ne budem z Vami pričkali, zapomnite si pa, da Vas samo še nemška politika na Jesenicah drži. Nemec je imenoval slovenskega kročaja za regenta na Jesenicah, Nemec je zgradil tovarno na Savi, Nemec daje še do danes kruh slovenskemu delavcu na Savi in skozi Nemca je tudi Vaša mošnja hogata postala na Jesenicah. Da bi bilo le še veliko Nemcov podjetnikov na Kranjskem, potem bi se v Ljubljani malo voznih listov za Ameriko prodalo. Ako Vam pa ni všeč da slovenski delavec na Jesenical nemški kruh je, se tem tudi lahko kmalo odpomore! Mislimo da nas zastopite! Danes teden na svidenje! — Več slovenskih delavcev na Savi.

Slike iz Brežic na Savi.

I.
Brežice, — kraljestvo novega odrešenika štajerskih Slovencev, velemodrega in velekorajžnega dr. Ivana Benkovič! Lepo mestece, prijazno in čedno, da je veselje. Sicer ležijo Brežice na trojni meji: Stajerska, Kranjska in Hrvatska se dotikajo tukaj. In vendar ni bilo doslej v Brežicah ničesar čutiti o pravaškemu hujškanju, ki ga razširja Kranjska v sosednih de-

želah, kakor razširja guila bula smrad v svoji okolici. Tudi ni bilo v Brežicah še ničesar čutiti o udomačenju hrvatskih razmer, o zatiranju enega Khuen-Hedervaryja ali barona Raucha, o korupciji v javnosti in javnih zastopih. Z eno besedo povedano: razmere v Brežicah so bile doslej — štajerske, to se pravi: poštene, odkrite, prijateljske...

Ali privandal je iz Kranjske možič, ki je hotel v svoji pogumnoosti kar čez noč te razmere predrugaciti. Ta možič je sicer v svoji mladosti prisegal, da „postane lahko vse, samo klerikal ne“. Ker pa je klerikalstvo jako pametna struja, ker se klerikalno „prepričanje“ imenitno obrestuje, zato je postal i ta kranjski možič — pravaški klerikal. Ime tega možiča je — dr. Ivan Benkovič, advokat, državni poslanec in bogve kaj še vse.

Dr. Ivan Benkovič je prišel torej v Brežice in čutil v sebi nakrat nalogo velikega reformatorja ter odrešenika. Čutil je nakrat v svojih prsih, podobnem kurjim prsam, nagon k pomoči. Vedel je nakrat, da sicer njegova advokatska pisarna ne stoji posebno dobro, da bi ji pa morda ne škodovalo, ako bi postal on — vodja in odrešenik slovenskega ljudstva.

Tako je pričel mali pravaški advokat dr. Benkovič v Brežicah svojo politično in sploh javno „karijero“. Tako ni bil več znan kot imetnik precej klavrne odvetniške pisarne ali pa ženin gospice natakarice, temveč kmalu je zalovelo njegovo ime tudi kot ime voditelja „svete slovenske stvari“, „čiste katoliške vere“ in „kmetskega programa“. Da, da, — Benkovič je postal nakrat patentirani slovenski rodoljub, vzorni katoliški kristijan in vneti zaščitnik kmetrov. Mi smo celo prepričanja, da bi slovensko ljudstvo že davno pognilo, da bi katoliške vere že davno ne bilo in da bi kmetje že davno iz zemeljskega površja izginili, ko bi — dr. Benkovič ne bilo. Ali hvala Bogu, on je prišel, on, ON je prišel in vse je zato rešeno. Celo Benkovičeva „karijera“ je s tem rešena.

Gospodine dr. Ivan Benkovič je imel sicer pri vsemu temu precej smole. Semtretja se mu je kaj neprijetnega zgodilo. Postal je sicer državni poslanec po milosti kaplana dr. Korošca. Ali prijelo se ga je tudi neprijetno ime — doktor Cvenkanič, ki mu ga je dalo kmetsko ljudstvo. In celo pasji bič mu je zaživil galok okoli ušes, — pasji bič, ki ga je držala slovenska roka.

Ta dr. Ivan Benkovič postal je torej pravaški odrešenik v Brežicah in sploh v celotnem brežiškem okraju. In ako pustimo vso šalo ob strani, moramo odkrito reči: Benkovičeva politika temelji v najbolj brezobzirnem hujškanju in zatiranju, vsa njegova politika ni nič drugačega, nego grdo zaničevanje postav, grada — strahovlada.

Tej strahovladji pravaka dr. Benkoviča, mora biti enkrat konec: njegov terorizem se mora zlomit, njegov vpliv mora ponehati. Dokazati se mora enkrat vsej javnosti, da tudi Benkovič ni prost postavnih kazni, da se ima i on po zakonu ravnat, da ima sam dovolj masla na glavi, ki se mu kar po obrazu cedi, aki ga zadene le žarez solnca.

Iz tega stališča smo se odločili, da primemo vrsto člankov, v katerih bode objavljena vsa zgodovina, vso stanje in vse posledice brezvestne Benkovičeve gonje. Hočemo torej enkrat poštenu pomesti. In ako bi to ne pomagal, našli bi še druga sredstva . . .

II.

Najhujšo jezo ima dr. Benkovič proti brežiški policiji, zlasti pa proti njenemu vodju g. Karl Schalonu. V trenutku, ko je bil dr. Benkovič izvoljen za poslanca, si je pač mislil, da bode odslej s svojimi podrepniki in zlasti z zapeljano pravaško mladino lahko delal, karkoli se mu bode poljubilo in dopadlo. Ali policija v Brežicah je stala vedno na stališču, da velja postava za vse ednako in da se mora vsacega nanjo opozoriti, naj si bode to potem kranjski rešetar ali pa državni poslanec. To je Benkovič seveda grozno jezilo. Kaj pa mislite, — on, ON, je vendar doktor in državni poslanec, — on se ne bode oziral na to, kar odreja policija ali pa — Schalon. Pa mu doslej vendar ni nič

pomagalo. Benkovič in njegovi pajdaši so se moralni že opetovano prepričati, da velja zanje istotako postava, kakor za vse druge državljane. Benkovič je poskusil z raznimi, večinoma skozinskozlaganimi interpelacijami v državni zbornici umazati mestno gospodarstvo in mestno policijo v Brežicah. Kdor ve, kako težka je rayno v Brežicah policijska služba, bode Benkovičeve postopanje gotovo obsojal. Kar je bilo v omenjenih interpelacijah popisanega, je bilo vse od začetka pa do konca zlagano. Benkoviča se seveda za te laži ni moglo za ušesa prijeti, kajti on je poslanec in kot tak — nedotakljiv, razven če se ga dotakne s pasjim bičom. Prijevo se je torej v prvi vrsti Benkovičeve pajdaše in pomagače.

Med temi Benkovičevimi pomagači se zlasti odlikuje večni jurist A g r e ž. Mož je že precej v letih, ali pomiril se se ni. O njegovih ne preveč lepih lastnostih smo že svoj čas govorili. Ta Agrež je svoj čas sklical župane brežiškega okraja v svojo pisarno in je od njih zahteval, da se podpišejo na neko čečkarijo, s katero je hotel Benkovič umazati brežiško policijo. Pri temu je Agrež na prav nečuvani način psoval policijo, dejal, da „pretepava“, „pobjaja“, „kolje“, „bode“, kmete itd. Vsled tega je policija Agreža zaradi žaljenja časti tožila. Pri sodniji se je dognalo, da je bil Agrež že opetovano predkazovan. Zlasti dve njegovih predkazni stari zanimivi: 9. marca 1877 je bil obsojen Agrež od brigadske sodnije v Trentu zaradi tativne po §§ 732, 733, 735, 94 in 98 v. k. p. na degradiranje in na 4 meseca strogega zapora z dvema postoma na teden. Dne 26. marca 1881 pa ga je obosidila stacijska sodnija v Serajevi zaradi zločina poneverjenja po §§ 35, 48, 92 in 475 v. k. p. na degradiranje ter 3 meseci ječe, 2 posta na teden in poedini zapor prvih in zadnjih 14 dni. Tak gospod je torej vrhovni general Benkovičeve armade v Brežicah. Pri sodniji je Agrež po svojem zastopniku milo prosačil, naj se „zglighajo“. Ali do tega ni prišlo. Dokazov ni imel nobenih za svoje laži. Zato je bil tudi obsojen na 14 dni zapora z dvema postoma vsak teden ... To je pač sitno, kaj, gospodine Agrež? 14 dni v luknjo, — kdo bode pa ljudi na Benko-Cvenkovičeve limanice vabil, kdo bode dopise pisaril, nepostavno „Stražo“ izdajal, interpelacije koval? Oj Benkovič, tvoj Agrež gre v luknjo! ... Nadaljevali bodoemo to povest prihodnji!

(Prihodnji naprej.)

Novice.

Naše tožbe. Kakor znano, pričeli so prvaki v zadnjem času naš list tožariti. Mislili so pač, da bodojo z neumestnimi tožbami zamazili resnici usta. Pa se prokleto motijo. Kar mi pišemo, za tem tudi stojimo in to zamoremo zastopati tudi povsod, pa čeprav pred sodnino. In zato se prvaki tudi večidel pravočasno zborijo in potegnejo tožbo po navadi pred glavnim razpravo nazaj. Tako je tožil n. p. znani „profesor“ Zelenik v Ptiju našega urednika Linharta. Stvar bi morala priti že zadnji pred porotnike, ali Zelenik jo je zavlekel. Urednik Linhart je ponudil potem za svoje trditve dokaz resnice in so bile tudi njegove priče zaslisané. Teh prič se je menda Zelenik svojo tožbo brezpogojno nazaj potegnil. Zelenik bode moral torej precej visoke sodniške troške plačati, medtem ko se mu urednik Linhart in z njim celi svet prav pošteeno smeje. Buon' appetito, signor professore! — Komaj je bila ta stvar tako prijetno rešena, ko smo že izvedeli o novi proti nam naperjeni tožbi. To pot toži našega urednika Linharta prvaško-klerikalni dr. Janko Brejc v Celovcu. Že pred precej časom je bilo čitati, da nas dr. Brejc toži. In pretekli pondelek je možakar napravil res hišno preiskavo v našem uredništvu, seveda brez pravega uspeha. Dr. Brejc toži našega urednika zaradi nekega očitanja, ki je že leta staro in za katerega se Brejc doslej ni zmenil. Mi smo seveda pripravljeni in se bodoemo znali zagovarjati. Sploh pa kličemo: Le tožite, le tožite nas! S tem se nam vsaj omogoči, da pred sodnijo resnico svojih trditev dokažemo. Upamo, da nas bodojo vsi tisti prvaki tožili, katere smo imeli pod krtaco. Precej je teh poštenjakov in porotniki bodojo imeli veliko opravila. Torej — le tožite!

Prvaško-farški komedijantje. Piše se nam: Stari Rimljani so častili razne bogove in so imeli tudi raznovrstne osebe, ki so opravljale nekako službo svečenikov. Zadnjim zamorejo se pristejeti auguri in haruspici. Prvi so opazovali ptice, ko so plavale v zraku in krožile nad njimi ter so prorokovali iz različnih znamenj bodočnosti. Tudi iz drugih rečij in predmetov so poskusili dokazati to in ono. Drugi so ogledovali drob živalij, koja so bila darovana bogovom. Ti duhovniki, so opazovali nadalje plamen in dim, ko so gorele živali. V starem Simu je danes seveda vse drugače. Tudi drugod so se razmre predragačile. Dandanes imamo prvake, ki hočejo predreti takorekoč z ognjem in mečem ter farške podrepnike, ki nam pravijo o hudiču in pekleniških mukah. To so novodobni auguri in haruspici! Ti nasprotniki, ki hočejo zatreći vse kar je naprednega, farbajo ljudstvo in mu razlagajo kot resnico to, česar pač zares večkrat sami ne verjamejo. Toda prvaško-farški komedijantje skrbijo le za svoj dobiček in ko kričijo „Svoji k svojim“ delajo razdroz in preprič. Požrešni fajmštiri in zaljubljeni kaplančki ter za svoj nikdar polni žep skrbeti prvaški dohtorki so napravili ljudem, ki so iskali pri njih pomoč in svet, že vnebovijoče krivice in so pahnili marsikatero bitje v največjo nesrečo. — V našem naprednjaškem taboru je našlo in bode našlo ljudstvo pravo in edino zaslombo — in nikjer drugod! Tem novodobnim augurjem in haruspicom pa veljajo v polnem pomenu Prešernove besede: „Sem videl čisliti le to med vami, kar um slepi z golfsjami, lažami“.

Iz Spodnje-Štajerskega.

Profesor“ Zelenik v Ptiju spada med one ljudi, katerim bi morali biti sploh zelo hvaležni. Brez šale, — Zelenik je mož, ki je nam kakor drugim napravil že mnogo veselih trenutkov, mnogo lepih, prijetnih uric, v katerih se pozabi na vse zemeljsko zlo in se smehu daje pravico. Kajti „profesor“ Zelenik ni pisanec in kdor bi to trdil, zapadel bi v zmislil tega in tega paragrafa in bi bil kaznan — najmanje na vislice. Ne, prijatelji, pisanec ni Zelenik. Ali tudi — abstinent ni. On hvala Bogu ne spada med one bledolične gospode, ki pijejo le vodo in jedo le špinaco. Ne, Zelenik ni prijatelj špinace, k več jem pri televiji pečenki jo ima rad. Še manj pa je Zelenik prijatelj vode. Vsa njegova filozofija obsegata stavek: voda še v škornjih ni dobra ... Naj se očita Zeleniku karkoli se mu hoče; tega mu ne sme niti njegov največji sovražnik očitati, da bi bil on krv pomanjkanju vode. Ne, ko bi odločeval Zelenik, stala bi Drava še danes do brega polna. Kajti naš prijatelj Zelenik ima vodo zelo rad, kadar jo — pije kdo drugi. On za svojo osebo pije raje vino. Prav ima, sakrabolt! Vino, dobro, staro vino in mlade babe, to je pol življenja! Vino pije Zelenik rad, hudo rad, — najljubša njegova pesen je in ostane:

„Oče nebeski zdaj,
še en kozarec daj“ ...

Oj vinček, vinček, kako si sladak! ... Mi si torej enkrat za vselej prepovemo, da bi kdo gospoda profesorja Zelenika sumničil, da pije vodo. Ne, on ne, on tega ne stori. Raje si pusti kos za kosom mesa izrezati, kakor da bi vodo pil. Napravite iz Zelenikom karkoli hočete, ali do tega ga ne boste pripravili, da bi vodo pil. Mi sploh mislimo, da pije Zelenik vino iz samega rodoljubka. Kajti rudeča barva je prva v slovenski trobojnici; in zato bi Zelenik zelo rad, ako bi tudi njegov nos tako lepo patriotično rudeč postal ... Mislimo, da smo precej jasno dokazali, da Zelenik ni pisanec. Pa ne samo to! Mi tudi lahko spričamo, da Zelenik sploh nikdar pisan ni. On pije, to je res. Ali pijanci pijejo zato, da bi se opijanili; Zelenik pa pije edino iz rodoljubnega patriottizma. Res je sicer, da so se Zeleniku že marsikaj nože opletale in da mu je bila tudi najširša ulica preozka, — ali pisan ni bil. Res je, da je Zelenik že nekdaj v Halozah klobuk izgubil in ravno tako res je, da se je iz kočije „po turško smejal“, — ali pisan ni bil. Profesor Zelenik — pisan? Kaj pa mislite! Naš vrlji Zelenik je vedno trezen in punktum! On sicer ni abstinent, on pije vino, celo rad ga pije, celo precej vina spije, ali pisan ni. Sploh bi bila nesramnost, tako visokemu gospodu očitati pisanost. Ne, hvala Boga,

mi imamo le enega Zelenika in ta ni nikini Brež pisan ... In sploh, ko bi bil Zelenik živo živel, kaj briga to koga? Kaj briga to na prške. Pad dolgojezičnega Linharta, ki se bode moral s Požarnim v peku sicer Zelenika niso nosile noge posejnjega n zanesljivo; tudi je bil njegov obraz že pre veseli podoben slovenski zastavi, — ali pisan ni. In vendar je † † † Linhart v † † † „Stajen Flucher, pisal, da je bil Zelenik pisan. Zato ga je „Ah mož, fesor“ tudi tožil. Ali kér všeč svet je požar troške, ki znašajo pač par sto kron ... Edal je, sto kron, — oh, oh, koliko literčkov rjavična branvinčka bi se dalo z njimi kupiti? ... Nitrat izkljide, — Zelenik je hotel enkrat dokazati, da na bram pisanec in da sploh ni nikdar pisan, — in v prvi kazal je ... Kelnerca, hiter, prines' ga še s p liter!

Okrajni šolski svet v Ptiju vprašamo, kjer pride inkrat uljudno ali tudi prav odločno to-le: Kaj sadja, namen imajo šolska poslopja po deželi? Ali nbi dob morda zato iz krvavih kmetskih žuljev zida enkrat da priejajo prvaški hujškači te ali one vrste krov p svoje „teatre“ in druge ednake budalosti? Še vendar je po našem mnenju — šola, in nič drugo, kater Mi zahtevamo torej odločno, da se enkrat tako še neha brezvestno izrabljane šolskih poslopijost naprvaške komedijantovske namene. Dolžno je je okrajnega šolskega sveta je, da napravi te ... Iz v konec!

Dr. Povaleju gre slabo, presneto slabo. Tudi de perjene so proti njemu razne preiskave. Tudi vsa čas je uvela preiskava proti enemu njegovih poslov, ki gačov, slugi Krepeku. Čudno je le to, da her poz pusti Povaleja vkljub preiskavam še vedno upravna službi. Ljudstvo na ta način pač ne bode delo bilo zaupanja do finančne oblasti.

Bojkot se od strani ptujskih pravkorovnega vedno širi. Celo mokronose otroke se rabi vlo, naj namen. Tako smo videli te dni hčerko itak z bramnega krčmarja in „hausknehta“ „pri zamoru“ je tu ko je peljala in vodila kmete v prvaške štacije borovana. Čujemo, da se ta stvar večkrat zgodi. Tudi dr. razširjajo bojkot na ta način. Opozarmajo pa nasproti telje, naj nam naznajo vsak tak slučaj. Edal, če skrbeli bodoemo, da si ohladijo razširjevalci biskro kota v zaporu vročo kri.

Veteransko društvo v Brežicah je na Iz Veliljem zadnjem občnem zboru sklenilo, da uvedemo slovensko komando. Mi gotovo nimamo nič prve temu, ako rabijo Slovenci v svojem občevanju prvaški slovenski materni jezik. Ali vse drugače sta jezev: stvar v društvih, kakor je n. pr. veteransko društvo. Kajti tu se ne gre za navadno občino na vanje, marveč za komando. Glavni namen vendar je vranskega društva je vendar ta, da se širi, vgljivo vladati patriocično čustvo, to je ljubezen in zvestoba to da avstrijskega cesarja in avstrijske domovine. Vendar je teransko društvo torej ne more stati na nobenem tem g narodnostnem stališču, temveč vedno le na al. Pat strijskem, patriocičnem stališču. Ako zapusti dajice pozabi veteransko društvo to svoj prvi namesto: ži potem naj se razpusti in naj poneha, ker ne ži SV. služi več imena veteranskega društva. In v vasko v teranskem društvu mora vladati nemški občin skupni avstrijski jezik. Kam bi prišla armada, kleriko bi se v nje zapovedovalo rečimo v vseh volitv Avstrijskem domačih jezikih! Ali bi ne bil tisi napi pravi babilonski stolp? In isto je z veteranskim, tej z društvu. Zato je pravi škandal, da so se pusti ži SV. brežiški veteranci zapeljati in so napravili ta nai mirni sklep, ki jih bode v javnosti le osmešljudem in bode njih društvo na ugledu in v vsakem se na drugem oziru škodoval. Predlog, da se uvede naši slovensko komando, je stavil neki mladi Pečnik. Ali splošno se govori, da ta predlog ni na nje tak d govorom gnoju zrastel, marveč da je duševni občinstvani tega smešnega in nesrečnega predloga Franskih Galle. Naj bode že ta ali oni krivec, na vsaj potem način je sprejeti predlog škandal, ki jemlji od društva vso patriocično podlogo. Veteransko, ni društvo v Brežicah je s tem predlogom določalo, da ne stoji več na avstrijsko-patriocični fotografski podlagi. Zato ni čuda, da pametnejši člani marejali odobravajo tega koraka. Nasprotno ga obsojajo ti in nekaj članov je tudi že izstopilo. Sledili ju smrki bodoje i drugi. S tem svojim prvaško-fanatični sklepom si je društvo skopalo svoj lastni grobinoval.

Trojčki. Bivši kaplan Šlamberger, ki živi zdaj v in